

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník II. – číslo 7-8/2008

Velebí moja duša Pána a môj duch jasá
v Bohu, mojom Spasiteľovi, lebo zhlíadol
na poníženosť svojej služobnice.

Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú
všetky pokolenia, lebo veľké veci mi urobil ten,
ktorý je mocný, a sväté je jeho meno,
a jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie
s tými, čo sa ho boja.

Ukázal silu svojho ramena, rozptýlil tých,
čo v srdci pyšne zmýšľajú.

Mocnárov zosadil z trónov a povýšil ponížených.
Hladných nakrmil dobrotami
a bohatých prepustil naprázdno.

Ujal sa Izraela, svojho služobníka,
lebo pamätá na svoje milosrdenstvo,
ako sľúbil našim otcom,

Abrahámovi a jeho potomstvu naveky.

LEVOČSKÁ PŮŤ 2008

v roku Božieho sluhu Jána Vojtaššáka

Celotýždenný program bohoslužieb na Mariánskej Hore:

Nedeľa 29. 6. 2008 – Slávnosť sv. Petra a Pavla, sv. omša o 14.30, celebruje Ľubomír PEKARČÍK

Pondelok 30. 6. 2008 – sv. omša o 17.00, celebruje Jaroslav MAJDA

Utorok 51. 7. 2008 – sv. omša o 17.00, celebruje Ján MARHEFKA

STREDA 2. JÚLA

SLÁVNOSŤ NAVŠTÍVENIA PREBLAHOSLAVENEJ PANNY MÁRIE

Sväté omše:

10.00 – celebruje Mons. František TONDRA, spišský biskup

13.00 – **svätá liturgia východného obradu** Ľubomír PETRÍK

17.00 – celebruje Mons. Štefan SEČKA, spišský pomocný biskup

Sv. spoveď: od 8.00 do 18.00 hodiny.

Štvrtok 3. 7. 2008 – sv. omša o 17.00, celebruje P. Adam BARAN, OFM

Piatok 4. 7. 2008 – sv. omša o 17.00, celebruje Ondrej ŠTEFANÁK

SOBOTA 5. JÚLA

09.00 – **FATIMSKÁ SOBOTA**, vedie Amantius AKIMJAK

10.00 – **sv. omša**, celebruje Mons. Antonio MARTO, biskup diecézy Leiria–Fatima

14.30 – **sv. omša zo slávnosti slovanských vierozvetov sv. Cyrila a Metoda**, celebruje Štefan MORDEL, kazateľ František TRSTENSKÝ

17.00 – **OTVÁRACIA ODPUSTOVÁ SV. OMŠA**, celebruje Mons. František DLUGOŠ

18.30 – **sv. omša**, celebruje J. E. Mons. František RÁBEK, ordinár ozbrojených síl a zborov SR

20.00 – **svätá liturgia východného obradu** – Marcel MOJZEŠ, generálny vikár

21.30 – **Modlitba sv. ruženca**, vedie Stanislav MISÁL

22.30 – **...Mariánska Levoča medzi európskymi svätyňami** – videodokument o Mariánskej hore

NEDEĽA 6. JÚLA

Polnočná sv. omša za účasti mladých, celebruje Juraj SPUCHLÁK, kazateľ Michal PITONIAK

01.30 – **Eucharistická poklona s procesiou**, vedie Ján STAŠÁK

02.30 – **sv. omša**, celebruje Marián PANÍK, kazateľ Andrej BARNÁŠ

04.00 – **pobožnosť Krížovej cesty**, vedie Marián KAČÍR

05.30 – **sv. omša**, celebruje Ján ČUCHRAN, kazateľ Ján DUDA

07.00 – **sv. liturgia východného obradu** vladyka Ján BABJAK SJ, arcibiskup – metropolita

08.30 – **sv. omša**, celebruje J. E. Mons. František TONDRA, spišský diecézny biskup

10.00 – **SLÁVNOSTNÁ ODPUSTOVÁ SVÄTÁ OMŠA**

celebruje J. Em. kardinál Christoph SCHÖNBORN, viedenský arcibiskup

SV. SPOVEĎ v sobotu 5. júla od 8.00 hodiny až do skončenia púte

Sny

Bolo to také daždivé leto. Vynorili sa z lesa nad Važcom, zo osem dievčatiek vo veku od 8 do 12 rokov a dve radkyne čerstvo dovŕšivšie vek dospelosti. Zmoknuté a hladné, dovedol ich jeden skaut z nášho oddielu. Videl skautské šatky a bolo mu všetko jasné. O chvíľu sa začalo vo veľkom prať a už vial ruženček drobných ponožíek a iného prádla na hrubom lane z okna fary k najbližšiemu stromu. Moje tetušky trochu zdesene pozorovali tú farskú vlajkoslávu. Iný kraj, iný mrav. Skauti sú naozaj všade vynaliezaví.

„To sú vaši známi?“ začal nenápadný prieskum. „Nie, v živote som ich nevidel.“ „A to ste im dali kľúče od fary?“ „Pár dní ostanú, a potom sa vrátia do Hamburgu.“ Obdivoval som odvahu tých dievčat. No nie len pre ňu som im daroval svoju plnú dôveru. Ba ani kvôli snahe napraviť reputáciu Slovenska po ich stretnutí s letanovskými Rómami, ktorí ich okradli o potraviny. Bolo v tom niečo viac. Skautská česť, naše meno. Dievčatá boli veľmi skromné a tichučké ako kvapky prvého májového dažďa na obrube klobúka. Nechceli ma zarmútiť. Aj sa ma trochu báli, kým nevideli moju skautskú košeľu. Úplne im vtedy odľahlo.

Česť je niečo nehmotné. Dá sa však pokaziť len raz. Či skôr stratiť. Preto musíme mať česť bližneho v úcte. Ak mu ju omylom poškvrníme, už sa to nedá napraviť. Česť prekračuje hranice. Je spojená s vonkajším znakom. Bez skautskej šatky či sľubového odznaku je ťažšie dôverovať neznámemu človeku. Nie nadarmo je ľalia atribútom rytiera. Vonkajším znakom pokusu o čestné správanie. Skautský vodca daruje sľub skautskému novicovi uvážlivo, lebo ak by získal ľaliu nečestný človek, narušil by reťaz dôvery. Ako hlavička muchotrávky zelenej, zamiešaná medzi bedľou jedlou na lopári táborovej kuchyne. Nemusí byť v súste, ktoré zješ. Ktosi si to ale určite odnesie. Väčším rizikom je, že čestný skaut stratí svoju česť. Všetko to začína malými nečestnosťami. Kto z nás by s tým nemal skúsenosť? Koho z nás aspoň raz v živote priam až fyzicky nebolel pocit zlyhania? Alebo klamstva. Podvodu. Lži. Krádeže. Zneužitia dôvery. Vyzradenia tajomstva. Osočovania. Posmechu. Neovládnutého hnevu. Lenivosti, keď bol čas pomôcť. Skrátka skutku, čo v nás navždy otvoril dvere do sveta jednej malej, ale konkrétnej nečestnosti, ktorá sa

odvtedy s nami neustále vlečie. Nevieime sa toho zlozvyku už odvtedy zbaviť. Každý hriech sa totiž raz robí prvýkrát. Potom mu dokážeme podľahnúť stále ľahšie a ľahšie, a po istom čase si ho natoľko ospravedlníme a zdomestikujeme, že už hriechom ani nie je. V našom preprogramovanom svedomí už asi nie, ale v očiach druhých naša česť stráca ten správny cveng. O tom už ale – a možno našťastie – nevieme.

O zachovanie vlastnej cti treba neustále bojovať. Na to je však len jeden recept - začína čestným rojčením vo chvíľach pred zaspaním, vo vlaku, cestou zo školy, na prednáške nezáživného profesora. Niekedy sa nám to stane aj cez nedeľnú omšu. Naše myšlienky nenápadne opustia prítomnosť a my sa vraciame do sveta, ktorý sme si vysnívali. Stále ho zveľaďujeme. V snení sme trochu iní, než v skutočnosti. Sami seba posielame do situácií, aké nám len fantázia umožní. Stretávame sa s významnými ľuďmi. Alebo sa zaľubujeme do tých, ktorí sedia v susednej lavici a s ktorými žijeme, no oni o našich citoch nevedia. Konáme dobro i zlo, alebo vysnívaným svetom len tak prechádzame. V rojčení môžeme tak, ako v nejakej pradávnej počítačovej hre či trenážeri skúšať, čo by sme robili, keby sme na to mali príležitosť. Možno krásne mamuty na stenách pravekých jaskýň zádumčivo svedčia o tom, že i tam sa rojčilo... Výhodou je, že v rojčení môžeme byť stále čestní. Lebo ak sa niekedy necháme uniesť a začneme snívať, že robíme čosi hanebné, tak to vieme zastaviť a vrátiť sa späť, rozhodnúť sa ináč. V snení sa dá česť stále zachrániť. Od zlého snívania je totiž len na skok k nečestným plánom a od nich len krôčik k podlosti... V ozajstnom svete sa strata cti opravuje len veľmi ťažko. Ak sa vôbec dá...

Snívam aj o nesprávnych veciach, hoci možno vedú k ušľachtilým cieľom? Aspoň tak si to väčšina z nás ospravedľňuje. Viem sa ešte zastaviť v mori práce a zábavy tak, že dokážem pozitívne snívať? Niekedy, keď ťa bolí zub, alebo pre chorobu nemôžeš spať, alebo aj počas nočnej stráže v tichosti spiacého tábora, len s hviezdami nad hlavou a v srdci, sa na teba vyrútia sny. Možno si už pridľho na ne nemal čas, lebo jedného dňa si nenápadne snívať prestal. A teraz sa zrazu objavia rojčenia aj spreď mnohých rokov. Nezľakni sa ich. Naopak, možno sa nechtiac i zasmješ. Je to dobré znamenie. Môžeš si oddýchnuť v krajine rojkov.

Musím ti totiž, milý čitateľ, prezradiť tajomstvo. Je neuveriteľné, takže mi nebudeš chcieť hneď uveriť. Rokmi mi ale dáš za pravdu. **Sny sa**

naozaj plnia! Ak snívaš o nejakej peknej veci, alebo udalosti či priateľstve, tak to určite raz dosiahneš. Ani sa nebudeš veľmi namáhať. Keď zostaneš snu verný, tak si na teba za nejakou zákrutou života, zhmotnený do skutočnosti, naozaj počká. Až budeš prekvapený. Nebezpečenstvom je to, že aj zlé sny sa plnia. Ak budeš rojiť, ako by si raz prepadol banku, raz to urobíš... Temer je to neodvratné. Toto je veľmi dôležité tajomstvo. Treba snívať o dobrých veciach. O cestách do Afriky, o záchrane človeka z havarovaného auta. O láske, ktorou raz zahrnieš toho, s kým prežiješ celý život naplnený dôverou, nehou a úctou. O štedrosti, ktorou ako úspešný podnikateľ podporíš pár chalanov zo susedného bloku, ktorí sa len tak poľakujú a ty ich so svojimi deťmi zoberieš do lesa na pár dní, aby sa naštartovali v smerovaní k záchrane dobra v ich unudených srdciach. Alebo že vynájdeš liek proti rakovine. Nikdy nesnívaj o tom, že si siahneš na život, keď ti niekto ublíži, že niekoho zbiješ, alebo že len tak pre rozkoš ukradneš motýlie krídla nevinnosti sediacej v dievčenských vlasoch. Lebo aj tie skautky z Hamburgu asi dlho snivali o družinovej výprave na „ďaleký a nebezpečný“ východ do krajiny, ktorú si väčšina ich rodičov a priateľov pletie so Slovinskom.

Andrej Legutký

V našej záhrade pracovali štyria rodinní príslušníci, ktorí sa volali: **KAŽDÝ**, **NIEKTO**, **HOCIKTO** a **NIKTO**. Bolo potrebné vykonať dôležitú úlohu a **KAŽDÝ** si bol istý, že ju **NIEKTO** urobí. Mohol ju urobiť **HOCIKTO**, ale neurobil ju **NIKTO**. **NIEKOHO** to nahnevalo, pretože to bola úloha **KAŽDÉHO**. **KAŽDÝ** si myslel, že **HOCIKTO** by ju urobiť mohol, ale **NIKOHO** nenapadlo, že **KAŽDÝ** sa na ňu vykašle. Dopadlo to tak, že **KAŽDÝ** vinil **NIEKOHO**, že **NIKTO** neurobil niečo, čo mohol urobiť **HOCIKTO**.

Kňazstvo je krehký dar

Opantáva ho letectvo, fascinuje skauting. Vo vrbovskej farnosti pôsobí už jeden rok. **Andrej Legutký (37)** tvrdí, že všetci Vrbovčania sú v jeho očiach veľmi kvalitní a dobrí ľudia.

Odkiaľ pochádzate a kde ste vyrastali?

Pochádzam zo Svitú. Moji súrodenci sa narodili v Kežmarku odkiaľ pochádza môj otec. Ja som sa narodil v Levoči, lebo vtedy v Kežmarku maľovali pôrodnicu. Narodil som sa v roku 1971.

Ako si spomínate na svoje detstvo?

Na detstvo mám veľmi pekné spomienky. Vyrastal som v meste ako klasické dieťa robotníkov. Otec robil vo výskumnom ústave. Nemal som žiadne povinnosti okolo domu, lebo dve izby sa dali ľahko upratať. Celé víkendy sme trávili na výletoch v Tatrách, pri športovaní, venovali sme sa kultúre – chodili sme do Batizoviec na faru, kde sme sa ako deti zapájali do rôznych divadelných predstavení či inscenácií.

Kedy ste zatúžili byť kňazom?

Mamka pochádzala z Ružomberka. Bola veľmi kultúrna žena, pracovala ako profesorka na strednej škole. Potom ju kvôli náboženstvu preložili za skladníčku. Dôraz kládla na naše vzdelanie, presadila, že viem hovoriť nemecky, presadila moje gymnázium. Bola mi oporou počas štúdií na vysokej škole. Preto sa kňazské povolanie u mňa rodilo pomaličky. Na strednej škole, keď som maturoval, som mal ešte plnú hlavu iných vecí. Túžba stať sa kňazom sa v mojom srdci prebudila až na vysokej škole vďaka dobrej partii vysokoškolákov, ktorých viedli kňazi - jezuiti. Prispela k tomu aj eufória nežnej revolúcie. Kňazstvo je krehký dar – nie je to jednorazové rozhodnutie, kňaz sa rozhoduje každý deň.

Ako si spomínate na obdobie strávené v seminári?

Porovnával som vysokú školu a seminár. Vysoká škola technická bola náročná na učenie a bola zameraná skôr materiálne. V seminári som prešiel do inej roviny – do roviny slov, pojmov. Musel som robiť dva ročníky naraz, čo bolo pre mňa náročné. Ťažkou skúškou bola pre mňa

hebrejčina, ktorú som musel zvládnuť v dvoch semestroch. V seminári mi vyhovoval poriadok. Takisto som sa tešil, že som mimo rušných Košíc. Bol som rád, že som na kapitule, kde bol pokoj, ticho, kde som sa mohol prechádzať a rozmýšľať. Myslím si, že obdobie v seminári je najkrajším obdobím kňaza, pretože je to obdobie pravidelnosti, poriadku a času pre seba.

Aká bola prvá farnosť po Vašej vysviacke a kde ste ešte pôsobili?

Dva roky som bol kaplánom v Nižných Ružbachoch. Zároveň som bol kaplánom i v Ždiari, kde pán farár Šlepecký zomieral na rakovinu. Potom som dostal Veľkú Lomnicu, zároveň som bol v Nižných Ružbachoch dva mesiace, kým bol pán farár na liečení. Po dvoch rokoch v Nižných Ružbachoch som bol vymenovaný za správcu farnosti vo Važci. Od júla 2007 som farárom tu vo Vrbove.

Kedy ste sa po prvýkrát stretli so skautingom a čo Vás na ňom priťahuje?

Skauting nebol súčasťou môjho detstva. Jednak, že vtedy bol zakázaný, násilne zrušený, prežíval len v ilegalite. Ku skautingu som sa dostal prostredníctvom mojej sestry, ktorá sa po prevrate aktívne zapojila do skautingu. Dokonca sa stala okresnou náčelníčkou v Poprade. Ja som skautský sľub skladal ako diakon, práve do rúk vlastnej sestry.

Aké sú Vaše záľuby?

Myslím si, že záľuby sa vyvíjajú s človekom. Niekedy som bol zaniatený modelár. Veľmi veľa času som trávil v modelárskej dielni pri stavbe lietadiel či lodí, ale zvlášť diaľkovo ovládaných lietadiel, ktorým som sa venoval i súťažne. Tiež mám rád lyžovanie, turistiku. Istú dobu som robil i skialpinistické túry v Tatrách. Kladný vzťah mám i ku vzduchu – letectvo, lietanie je záľuba, ktorá ma opantáva. Samozrejme aj skauting patrí k mojim záľubám.

Čo ste počas svojho ročného pôsobenia urobili na fare a čo plánujete s ňou do budúcnosti?

Na fare máme veľmi pekný priestor pre mládež i pre deti, ktorý vznikol z nevyužitého pôjdu. Môžu si tu zahrať pingpong, šípky, pripojiť sa na internet... Nakupuje sa materiál na lezeckú stenu, ktorú chceme postaviť zvlášť pre mladých chlapcov i dievčatá, aby mohli trénovať a prežiť čas

v aktivite, ktorá je relatívne vzrušujúca, dobrodružná, ale aj bezpečná, ale hlavne je po ruke. Plánujem aj ďalšie projekty, ale tie sú záležitosťou blízkej budúcnosti.

Ako sa cítite po ročnom pôsobení vo farnosti Vrbov?

Preloženie z farnosti do farnosti je často krát náhle. Keďže kňazi nemajú vlastné rodiny, tak veľa energie, citu, vzťahov investujú do cudzích ľudí vo farnosti. Postupne vznikajú priateľstvá, väzby - veľa krát až také rodinné, ktoré sú veľmi silné. Myslím si, že takéto city ma viazali k mnohým ľuďom z predchádzajúcej farnosti, ktorí mi tam vedeli pomôcť. Kňaz je osamelý bežec a aj ľudsky potrebuje či už v chorobe, alebo pri materiálnych opravách fary, nebyť sám. Obdobie smútku bolo to, čím som prechádzal v prvých mesiacoch aj vo Vrbove. Teraz postupne prechádzam do obdobia, kedy sa už vo Vrbove cítim ako doma. Cítim sa tu veľmi dobre. V tejto farnosti je veľa dobrých ľudí na všetky strany. Všetci sú v mojich očiach veľmi kvalitní a dobrí ľudia. Snažím sa, aby vedomie, že je viac toho, čo nás spája ako rozdeľuje, sa šírilo aj v našej farnosti. Som rád, že mnohí ľudia ma rešpektujú, boja sa o mňa a nevytýkajú mi určité veci.

Čo by ste odkázali Vaším farníkom?

Aby si cez prázdniny a dovolenky dobre oddýchli. Aby zostali verní Cirkvi aj cez veľké obety spojené s rekonštrukciou kostola. Je to veľká obeta, ktorú ľudia priniesli pre Cirkev, pre nikoho iného, ani pre osobu kňaza, pre nejakú ideológiu, ale pre to aby zveľadili svoj dom, v ktorom sa stretávajú. Veľmi si prajem, aby príprava na birmovku dopadla čo najlepšie. Aby mladí dokázali vstrebať dobré hodnoty do svojho života. Aby aj oni pochopili, že príprava na birmovku nie je iba splnenie podmienok autority, ale že je to určitá výbava do ich života. Prajem si, aby sa mladí ľudia dobre rozhodovali, aby aj oni vychovali dobrých kresťanov a odovzdali vieru ďalšej generácii. Zároveň si prajem, aby sa deti, ktoré sú pred obdobím birmovky vedeli tešiť z prostredia, v ktorom sú a aby sme im ho vedeli urobiť pekné, bezpečné, najmä duchovne bezpečné.

A niečo vtipné na záver:

Vždy som sa cítil Svitovcom, aj keď spisovne je to Sviťanom, ale to znie ako Marťanom.

Vymyslím niečo s čím sa potom lepšie natierajú chladničky pomocou elektrostatického náboja a transportu makroskopických častíc v silne nehomogénnom elektromagnetickom poli striedavom alebo jednosmernom...

Nikdy som nemal žiadne zviera okrem rybičiek a zrazu mám psa, ktorého som zdedil. Zatiaľ prežil rok s pomocou farníkov, ktorí ho občas prikrmia, keď ja zabudnem.

Už sa konečne vybaľujem po roku, čo je aj vidieť v tejto obývačke.

vema

Tri cesty

Miesta, kde sa odohrali významné bitky, či rozhodujúce vojnové udalosti, sú starostlivo označené. Rozhodujúce boje, aj keď v inom zmysle, sa však nie zriedka konajú na púšti. Na túto skutočnosť nás upozorňuje Sväté písmo na začiatku pôstu a mnoho učiteľov duchovného života je toho istého presvedčenia. Hovoria: Keď chceš vážne začať život s Bohom, potom sa nemôžeš vyhnúť tomu, aby si nešiel do púšte. Preto by si mohol čas, do ktorého vstupujeme, volať "púštny čas".

Pozrite! Izraeliti museli po svojom odchode z Egypta putovať 40 rokov cez púšť, kým ich Boh pokladal za hodných zaujať "zasľúbenú zem". O Ježišovi Kristovi sa píše, že po krste šiel na 40 dní do púšte. Voviedol ho tam Duch Svätý. Ak sa chceme aspoň trochu pripodobniť nášmu Majstrovi a chceme intenzívnejšie kráčať po ceste viery, počujme hlas tejto doby a vyberme sa na púšť!

Samozrejme, nie je nám možné ísť do skutočnej púšte, hoci by to bola pre niektorých z nás nádherná skúsenosť zažiť raz púštnu atmosféru. Pokúsme sa teda spoločne pouvažovať žiť "púštny čas" v našom prostredí, ako to pred rokmi vyjadril Carlo Cretto. V titule sympatickej knižočky Púšť uprostred mesta. Ísť na púť, iste, to znamená aj zrieknutie sa potravy. Odoprenie si maškrt. Každý pobyt v púšti nutne zmení aj naše návyky v

pití. V púšti nie je k dispozícii televízor, video ani obrázkový časopis. Niet iných ľudí na hádky, ohováranie a podlizovanie. Je tam dostatok času na premýšľanie o svojej duši, o večnosti a o tom, kam smeruje môj život. Púšť nám daruje veľa času osobne spolu hovoriť. Budeme musieť tiež vynechať na nejaký čas návštevu nášho najmilšieho hostinca či reštaurácie. Možno, potom objavíme, že môžeme žiť aj bez neho. Samozrejme neexistuje v púšti žiadna trafika. Teda musíme vyfajčiť svoju poslednú cigaretu, kým začne veľké dobrodružstvo vidieť, že je to veľké množstvo príjemností, ktorých sa musíme zriecť, keď sa rozhodneme ísť do púšte. Preto dobre rozumieme, že Izraeliti hundrali, keď sa postavili proti Bohu a Mojžišovi, ktorý od nich žiadal "púštny režim" - zanechať pohodlný život Egypta a obmedziť sa len na to najpotrebnejšie. Ale malo to aj iný význam: židia si začali privykať na to, že sú závislí na Pánu Bohu, veď on im dáva život, vzduch, potravu, vodu a chráni pred nepriateľmi. Začali byť zbožnejší. Toto ich naučila púšť a zriekanie sa na nej toho, čo doteraz brali ako samozrejmosť. Takto by mala vyzeráť naša "pôstna púšť".

Neľakáme sa aj my pri myšlienke, že sa toho všetkého, alebo aspoň niečoho v "púštnom čase" chceme zriecť? Prečo je to také ťažké? Máme strach pred bolesťou rozlúčiť sa s mnohými vecami, na ktoré sme si zvykli. Máme strach pustiť tieto veci z ruky. Radšej znesieme skutočnosť, že nás robia neslobodnými, niekedy nás otročia. To nie je div. Deň čo deň vtlkajú do nás: to všetko musíš mať. Ináč zahynieš, ináč nevieš žiť naplno!

Náboženský spisovateľ Cletus Wingen, nás upozorňuje na skutočnosť, že kto vážne odchádza do púšte, alebo sa o to aspoň pokúsi, musí rátať s protiútokom. Zbadá veľmi skoro, že je slabý, bez sily a bez radosti. To robí diabol. Ale my do toho boja predsa nejdeme bez zbraní. Najdôležitejšia je modlitba. Púštny čas bez modlitby, pôstu a dobrých skutkov almužny, nemá zmysel. Človek sa ďaleko nedostane, keď bojuje ľudskou taktikou a nie Božou.

Biblický text hovorí o pobyte Ježiša Krista na púšti: "Anjeli mu posluhovali." (Mk 1,13) Tým je povedané: Rozhodujúce a dôležité z púšte nie je to, že nás pokúša zlo, nestálosť v dobrom a že nás tiesnia naše slabosti, ale že sa nám otvorí Boží svet. Pocítíme, ako sa nás Boh dotýka a ako preráža jeho Božské svetlo do našej temnoty. Nepozerajme na naše slabosti, ktoré by nás chceli prevalcovať a oberajú nás o silu bojovať s

nimi. Pozerajme na Božiu pomoc. Ved' to symbolizovali anjeli. Boh je pri nás a posilňuje nás. Je potrebné len sa nevzdávať.

Keď prorok Eliáš bol v púšti unavený až na smrť, prišiel anjel a dal mu božské jedlo. V sile tohto jedla prešiel 40 dní púšťou. Boh nás neopúšťa na našej ceste púšťou. Nezomrieme hladom ani biedou a zistíme, že toho zrieknutého nám až tak ani nebolo treba. Naopak! Skúsime v tomto čase pôstu - napriek našej slabosti - novú životnú odvalu, nový životný zmysel a zakúsime novú radosť zo života. Pokánie na našej pôstnej púšti nás urobí silnejšími voči hriechu a radosnejšími v srdciach.

(n)

Z histórie

Obecný majetok – lesy *(pokračovanie)*

Obec vlastnila celkom 373 ha lesa s ročnou ťažbou dreva asi 1327 m³. Vyťažené drevo – šajtanicu obec pridelovala škole, farárom, obecným inštitúciám, občanom po odpracovaní stanoveného počtu dní pre obec. Občania dostávali aj lístky na tzv. „zbyraninu“ – odpad v lese, haluze, pne a pod.. Ostatné úžitkové a palivové drevo sa odpredávalo na verejnej dražbe. Najčastejšie sa odpredávalo na pni majiteľom píl a obchodníkom. Stálym odberateľom bol majiteľ kežmarskej pily Glasinger. Ceny dreva sa pohybovali od 70,50 Kč v roku 1920, do 230,40 v roku 1944.

Boli obdobia, keď sa vyťažené drevo nepredalo, ale vyskytli sa aj roky, keď obec súrne potrebovala finančné prostriedky, vtedy požiadala lesné úrady o vyššiu ťažbu. Peniaze za odpredané drevo šli do obecnej pokladne. Obec vlastnila v lese murovanú horáreň, v ktorej pôsobil horár p. Jankura.

V lese je prameň pitnej vody, tzv. šváblovka. Má vôňu a chuť skazených vajec a veľmi pomáha tráveniu. Je prikrytý dreveným prístreškom.

Obec musela platiť lesných hájnikov, horára, lesného gazdu, rozpisovať občanom lesné práce, udržiavať cesty a prenajímať poľovný revír. V obci malo 6 občanov zbrojné listy, z toho päť na poľovné zbrane (20. stor.).

Prelistujme troška históriu Zadného lesa.

Vrbov viedol niekoľko storočí spor s Ľubicou o užívaní lesov. Začiatky tohto sporu siahajú do 13. storočia, keď pri vytváraní hraníc spišských

miest nerozdělili obrovský les medzi jednotlivé mestá. Les považovala za svoje vlastníctvo Ľubica. Obyvatelia okolitých dedín mali právo chodiť do lesa po drevo. Začiatok sporu začína asi roku 1394, keď obyvatelia jedného z miest dávajú prepísať listinu z roku 1295. Nedá sa presne určiť, či to boli Ľubičania, alebo Vrbovčania.

Keď roku 1397 kráľ Žigmund Luxemburský navštívil Kežmarok, kde **držal súdny deň**, Vrbovčania obžalovali Ľubicu, že si neprávom prisvojuje les Feketewerdaw (Čierny les), ktorý podľa starých dohôd mali využívať spoločne. Vrbovčanom išlo skôr o kroviny a pastviny. Aké bolo rozhodnutie kráľa? Uvedený les majú užívať obyvatelia Ľubice, Vrbova a Tvarožnej spoločne, ale kroviny prisúdil Ľubici. Spor týmto nekončí. Už v roku 1399 sa Ľubičania sťažujú na susedov u panovníka. Spor sa vyostřil po vyhorení Vrbova v roku 1556, kedy Vrbov potreboval veľké množstvo stavebného dreva na znovuvýstavbu zničenej obce. Schádza sa komisia zo zástupcov Provincie 13 spišských miest, poľskej správy Ľubice a Vrbova. Komisia roku 1559 pod predsedníctvom spišského grófa Fabiniho vyriešila vec dohodou medzi Ľubicou a Vrbovom, podľa ktorej stavebné a palivové drevo zo sporných lesov môžu využívať aj Vrbovčania. Dohoda dostala názov Fabiniho dohoda. Spory pokračovali naďalej v rokoch 1602, 1632, 1637. Nepriateľstvo medzi oboma mestami sa vyostřilo začiatkom 18. storočia. Vrbov začal súdny proces o užívanie lesov v rokoch 1803, 1810, neskončil sa ani roku 1817. O nepriateľstve svedčia aj nasledujúce udalosti. Dňa 15. júla 1803 sa v Ľubici rozchýřilo, že Vrbovčania sú v lese Schvetlencifau a rúbu tam drevo. Nato vytiaholo do uvedeného lesa asi 300 Ľubičanov, ozbrojených pištoľami, sekerami, palicami, pod vedením richtára, podrichtára a chirurga. Keď v lese nikoho nenašli, vrátili sa domov. Medzičasom ľubický podnotár rozchýřil správu, že 200 Vrbovčanov tiahne na Ľubicu. Opäť sa zhromaždili ľudia, ktorí pochodovali na Vrbov, ale vrátili sa s hanbou. Výsledkom týchto sporov boli dlhotrvajúce súdne procesy, ktoré Vrbov finančne zničili. Advokát Ján Bardóssy dostal v rokoch 1803 – 1809 od Vrbova 1694 zlatých.

Z uvedeného môžeme urobiť uzáver, že lesy, drevo – biele zlato bolo, je a bude cenným bohatstvom. Zveľaďujme, chráňme, rozširujme obecný majetok, aby čo najlepšie slúžil terajším a budúcim občanom.

*Jozef Žemba
kronikár obce*

Ježiš zmenil môj život...

„Pred dvoma rokmi som sa ocitla v mizernom duševnom rozpore. Pripadala som si ako najväčší úbožiak na svete (bez seba ľútosť). Mojm šťastím bola v tej chvíli večerná omša, ale ani počas nej som nedokázala prestať myslieť na svoj problém. Do kostola vošiel kňaz a zamieril rovno do spovednice (spovedalo sa aj počas omše). Povedala som si, že je to moja príležitosť a postavila som sa k čakajúcim kajúcnikom. Zástup sa pomaly zmenšoval. Omša bola už v plnom prúde. Stále mi napádali dotieravé myšlienky o mojej neschopnosti, o mojich neospravedlniteľných hriechoch a zlovykoch. Konečne som bola na rade, keď ma predbehol jeden pán. No čo už, budem vyspovedaná o pár minút neskôr, pomyslela som si. Ale hlas v mojej hlave sa ešte viac ‚rozkecal‘. Ty si taká nemožná, nevieš sa ozvať. Teraz si mala ísť ty. Do toho víru slov zazneli slová celebranta: ‚Je dobré uznať si, že sme hriešni, ale nikdy nezabúdajme na to, že ako Božie deti máme nesmiernu cenu pre toho, ktorý nás tu chce mať.‘ Jediné na čo som sa zmohla bolo: Ahá! Pochopila som, že najskôr musím odpustiť sebe svoju nedokonalosť. Musela som odpustiť sebe samej, že nie som podľa svojich predstáv i podľa predstáv iných, že sa mi niekedy nedarí, že nemám široké lakty a ostrý jazyk. Po vyslovení ľútosť nad hriechmi a potom, ako som si odpustila, spadol mi kameň zo srdca. Tie deprimujúce myšlienky prestali a na tvári sa mi objavil úsmev. To bola slasť. Ten pán vyšiel zo spovednice. Ja som išla na spoveď so spokojným srdcom a poctou Božieho kajúceho dieťaťa.“

Po roku a pol som sa rozhodla ukončiť rubriku Ježiš zmenil môj život... Myslím si, že je čas na zmenu (možno vás už aj táto rubrika unavovala). Verím, že niektoré príbehy vás povzbudili a nie pohoršili. Do farníka by som nenapísala ani slovo, keby som nebola presvedčená o tom, že Boh je reálny. Prajem každému jednému z vás, aby ste osobne zakúsili nenahraditeľný pokoj, dobro a lásku, ktoré vyvierajú z Božieho srdca. Kľúčom je ROZHODNUTIE...a rozhodnúť sa oplatí 😊

vema

Milovať ako Kristus

Dnes sa musí kňaz vysporiadať s jedným pastoračným problémom. Či už v menších, ale predovšetkým vo väčších farnostiach, prichádza za ním dosť mladých ľudí, ktorí sa chcú stať členmi katolíckej Cirkvi. Iná skupina chce vzkriesiť svoj krst, ak boli v katolíckej Cirkvi pokrstení. Ťažkosti prichádzajú vtedy, keď sa reč zvrtné o kvalite života kresťanov v ich prostredí.

Viacerí jednoznačne hovoria, že kresťania ktorých poznajú, nežijú príkladným životom. A dodajú: teda väčšina. A za hlavnú chybu tejto väčšiny pokladajú to, že je medzi nimi veľa nenávisťi a zla. Teda málo lásky. Kňazovi sa potom ťažko rozpráva o kráse kresťanského života, keď nemôže ponúknuť veľa príkladov z prítomnosti.

Ježiš pri Poslednej večeri, keď sa blíži jeho smrť, hovorí: "Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa navzájom milovali... Podľa toho všetci poznajú, že ste moji učeníci..." Pri Poslednej večeri boli apoštoli vysvätení nielen za kňazov, ale aj za nositeľov lásky. Ježiš vedel, že ak majú splniť svoju misiu, nestačí im sviatostná duchovná moc. Ona musí vychádzať z ich vzájomnej lásky a z lásky k ľuďom.

Ježiš ale spomína predovšetkým vzájomnú lásku. Na ich správaní musí byť vidieť, že sa apoštoli majú radi. Ak by medzi nimi bola nenávisť, nemohli by dávať príklad budúcim kresťanom a nezískali by nových apoštolov. Až potom nasleduje láska k druhým. Zo Svätého písma vieme, že niekedy aj medzi apoštolmi zaškrípali vzťahy. Bolo to najčastejšie vtedy, keď hľadali stratégiu pôsobenia na židov a pohanov. Veci Božie boli ale natoľko vážne, že napokon vždy našli také riešenie, s ktorým všetci súhlasili.

Aj pre nás platí, že ak chceme byť prínosom pre svet, musíme ukázať najprv príklad vzájomnej lásky medzi nami kresťanmi. Ale aj my

skusujeme, že najťažšie je milovať tých, ktorí sú nám najbližší, či už pokrvtne alebo náboženský.

My napríklad dnes obdivujeme veľké úsilie mladých ľudí v evanjelizácii. Mladí ľudia dokážu pre Krista získavať iných mladých. Niekedy je ale smutno človekovi, keď počuje, že niektorí z mladých majú zlé vzťahy so svojimi rodičmi. Niekedy ich evanjelizácia pohltí natoľko, že zabúdajú na lásku a pomoc k svojim rodičom. Rodičia majú radosť, že sa deti angažujú pre Krista, ale smútia, že nemajú čas na nich. Bolo by krajšie keby aj oni cítili ich lásku. Alebo sme svedkami takého javu, že do farnosti príde bývať nejaká kresťanská rodina. Je sympatické, že sa s nimi skontaktuje nejaký kresťanský “domorodec” a ponúkne im svoje priateľstvo. Je ale menej sympatické, že tento kresťan sa hnevá s tými, ktorí žijú s nim vo farnosti už dlhé roky. On sa netúži s nimi zmieriť, ale hľadá nových ľudí, aby sa pred nimi “producoval” a rozprával o tom, akou je on oporou farnosti. Trvá to samozrejme len dovtedy, kým ho tí noví ľudia neprekuknú.

Nemecký duchovný spisovateľ Georg Moser spomína zasa príbeh z prostredia jednej školskej triedy. Štrnásťročná žiačka menom Beáta utrpela pri autonehode úraz, po ktorom jej tvár bola priamo znetvorená. Po viacerých operáciách sa lekárom podarilo aspoň čiastočne vrátiť jej tvári pôvodne črty. Liečba však trvala dlho a Beáta medzi jednotlivým operačným zákrokmi navštívila školu. Tešila sa na stretnutie so spolužiakmi, ktorí pochádzali z kresťanských rodín. Spolužiaci ju však privítali s odporom. Hanbili sa s ňou ukázať na ulici, lebo okoloidúci pri pohľade na Beátinu tvár robili polohlasné poznámky. Beáta sa cítila veľmi osamotená. Bola by radšej, keby bola pri autonehode zahynula. Po ďalšej operácii sa Beáta znova objavila v škole. Jeden z jej spolužiakov cez prestávku zavolať ostatných a ostro im povedal: “Nemali by sme sa hanbiť? Sme pokrstení, pobirmovaní a úbohú Beátu sme nechali samu v jej nešťastí. To sa musí zmeniť!” Mladík si vybral päť spolužiakov a spoločne po vyučovaní odprevadili Beátu domov. Podali jej ruky a za celú triedu sa ospravedlnili za nepekne správanie. Od tejto udalosti sa atmosféra v triede zmenila. Odpor zanikol a spolužiaci Beáte pomáhali, ako mohli.

Ak sa chceme podieľať na evanjelizačnej činnosti Cirkvi, musíme dávať príklad vzájomnej lásky. Naše úsilie nebude veľmi požehnané, ak budeme cudzích milovať a vlastných nenávidieť.

(n)

Program sv. omší na mesiac júl 2008

dátum	čas	úmysel	liturg. kalendár
1.7.2008	7:00	za zdravie a Božie požehnanie pre Ernu	
2.7.2008	18:30	zos. Mária a Ján Jankura (263)	Návšteva Panny Márie
3.7.2008	18:30	zos. Žofia Compelov - pohrebná	sv. Tomáša, apoštola
4.7.2008	18:30	zos. Jozef Zajac	
5.7.2008	8:00	zos. Marta Hudačková	sv. Cyrila a Metoda, vierozvestcov
6.7.2008	8:00	za zdravie a Božie požehnanie pre Veroniku a Gejzu Bretza	štrnásť nedeľa v cezročnom období
	10:00	zos. Pavel Paulenda	
7.7.2008	18:30	zos. Katarína a Jozef Buc	
8.7.2008	7:00	zos. Alžbeta a Imrich Jambor	
9.7.2008	18:30	zos. Eduard Wiesner	
10.7.2008	18:30	zos. Benedikt Schmogner	
11.7.2008	18:30	zos. Miloš Michalčík	
12.7.2008	18:30	za zdravie a Božie požehnanie Anny Hrebeňárovej, č. 180	
13.7.2008	8:00	za zdravie a Božie požehnanie pre Otíliu	pätnásť nedeľa v cezročnom období
	10:00	zos. Anna a Jozef Kovalčík	
14.7.2008	18:30	zos. Alžbeta a Július Schmogner	
15.7.2008	7:00	zos. Žofia a Vojtech Zajac	sv. Bonaventúra, kňaza a učiteľa Cirkvi, spomienka

16.7.2008		na úmysel celebranta	
17.7.2008		na úmysel celebranta	sv. Andreja-Svorada a Benedikta, pustovníkov, spomienka
18.7.2008		na úmysel celebranta	
19.7.2008		na úmysel celebranta	
20.7.2008	8:00	na úmysel celebranta	
	10:00	na úmysel celebranta	
21.7.2008		na úmysel celebranta	
22.7.2008		na úmysel celebranta	sv. Márie Magdalény, spomienka
23.7.2008		na úmysel celebranta	sv. Brigity, rehoľníčky, sviatok
24.7.2008		na úmysel celebranta	
25.7.2008		na úmysel celebranta	sv. Jakuba, apoštola, sviatok
26.7.2008	15:00	sobášna – Daniela a Milan	sv. Joachima a Anny, spomienka
27.7.2008	8:00	na úmysel celebranta	sedemnásť nedeľa v cezročnom období
	10:00	na úmysel celebranta	
28.7.2008		na úmysel celebranta	
29.7.2008		na úmysel celebranta	sv. Marty, spomienka
30.7.2008	18:30	za rod. Dušana Bodyho a rod. Martina Bodyho	
31.7.2008	18:30	za Božie požehnanie manželov Anny a Františka Parimuchových	sv. Ignáca z Loyoly, kňaza

Zmena v termínoch sv. omší je vyhradená. V čase od 16.7. do 29.7. bude z dôvodu neprítomnosti farára zastupovanie, počas ktorého si celebrant určí čas sv. omší, ktorý bude vyhlásený v oznamoch v kostole.

Program sv. omší na mesiac august 2008

dátum	čas	úmysel	liturg. kalendár
1.8.2008	18:30	za zdravie a Božie požehnanie pre rod. Pichnarčíkovú ml.	sv. Alfonza Márie de Liguori, biskupa a učiteľa Cirkvi, spomienka
2.8.2008	18:30	zos. Ján Hrebeňár č. 180	
3.8.2008	8:00	za zdravie a Božie požehnanie pre Margitu Tyborovú	osemnásta nedeľa v cezročnom období
	10:00	za veriacich farnosti	
4.8.2008	18:30	zos. Alžbeta a Imrich Jankura	sv. Jána Márie Vianneyho, kňaza, spomienka
5.8.2008	7:00	František Pirožek	
6.8.2008	7:00	zos. Stanislav Kovalčík	Premenenie Pána, sviatok
	18:30	za veriacich farnosti	
7.8.2008	18:30	zos. Magdaléna a Jozef Parimucha	
8.8.2008	18:30	zos. Vilma Chlebáková	sv. Dominika, kňaza, spomienka
9.8.2008	18:30	zos. Anna, Mikuláš a Štefan Karkoška	
10.8.2008	8:00	zos. Juraj a Veronika Body	devätnásta nedeľa v cezročnom období
	10:00	zos. Johana Zakopjanová s manželom a dcérami Mária a Ján	
11.8.2008	18:30	zos. Peter Hrebeňár	sv. Kláry, panny, spomienka
12.8.2008	7:00	za rod. Márie Bodyovej	
13.8.2008	18:30	zos. Jozef Zajac	
14.8.2008	18:30	zos. Žofia a Vojtech Zajac + zosnulí z rodiny	sv. Maximiliána Márie Kolbeho, kň. a mč., sp.

15.8.2008	18:30	za zdravie a Božie požehnanie Viktórie s rodinou	Nanebovzatie Panny Márie, slávnosť
16.8.2008	18:30	za zdravie a Božie požehnanie Magdalény Pitorákovskej s rodinou	
17.8.2008	8:00	zos. Mária a Stanislav Pitorák a rodičia	dvadsiata nedeľa v cezročnom období
	10:00	za veriacich farnosti	
18.8.2008	18:30	zos. Helena Hrebeňárová	
19.8.2008	7:00	zos. František Česla	
20.8.2008	18:30	za zos. členov ruže sv. Dominika	sv. Bernarda, opáta a učiteľa Cirkvi, spomienka
21.8.2008	18:30	zos. Jozef Tomaľa a Ondrej Doranský - kňazi	sv. Pia X., pápeža, spomienka
22.8.2008	18:30	zos. Mária a Ján Zemčák	Panny Márie Kráľovnej
23.8.2008	18:30	zos. Mária a Martin Hrebeňár	
24.8.2008	8:00	za zdravie a Božie požehnanie živých členov ruže sv. Jozefa	dvadsiata prvá nedeľa v cezročnom období
	10:00	za veriacich farnosti	
25.8.2008	18:30	za zdravie a Božie požehnanie pre Agnesu a Ernu	
26.8.2008	7:00	zos. Július Olekšák	
27.8.2008	18:30	zos. Zdeno Olekšák	sv. Moniky, spomienka
28.8.2008	18:30	za živých členov ruže sv. Dominika	sv. Augustína, biskupa a učiteľa Cirkvi, spomienka
29.8.2008	15:00	sobášna sv. omša Zuzana a Lukáš	Mučenícka smrť sv. Jána Krstiteľa, spomienka
30.8.2008	18:30	zos. František Pisarčík	
31.8.2008	8:00	zos. Martin Vanečko	dvadsiata druhá nedeľa v cezročnom období
	10:00	za veriacich farnosti	

Dvojkorunáčka

Hádka, akých sa udejú na našich školách denne stovky. Len o tejto sa ešte veľmi dlho hovorilo. Krátky nával prudkého hnevu. Ruka žiaka zvierajúca školský štetec naráža na trup Jakuba. Sú zasiahnuté pľúca, ale z najhoršieho je, zdá sa, vonku. *(skutočná udalosť z decembra 2006)*

Nervy

Z nemocničnej postele sa placho usmieva. Redaktorka mu položí nebulvárnú otázku. Odpustil svojmu spolužiakovi? Sama je ňou zaskočená. Nie, či sa s ním budú súdiť a koľko miliónov budú žiadať od neho či školy za zdravotnú ujmu. „Odpustil si mu?“ Krátke zaváhanie svedčí, že odpoveď chce byť úprimná. A v pravde odpovedať znamená potlačiť spomienky na zľaknutie sa a bolesť, krv rinúcu sa z boku a úst. Jakub prikyvuje a cez tisíce televízorov vydáva svedectvo o svojej duchovnej zrelosti. Pravdaže mu odpúšťa. Vedť to len do neho „vošli nervy“. Netuší, že toto verejné vyznanie si o pár dní odnesie so sebou ako najvzácnejší dar priamo pred Božiu tvár. Náhle totiž na následky tohto bodného zranenia zomrel.

Nenápadní svätci

V mojom súkromnom kostole srdca mám viaceré oltáre, na ktoré staviam sochy „svätcov“, ktorí sa nejako dotkli môjho života. Tých, ktorých na oficiálne oltáre Cirkve žiaľ asi nikdy nepostaví. Nie je to jej vina. Iba ich životy boli príliš nenápadné. Ja však cítim, že oni dosiahli nebo. Aj neznámy Jakub sa tam svojim televíznym svedectvom dostal. Všetkých nás, čo máme na kohosi ťažké srdce, zahanbil. Pritom často ide o úplné banality. Nevrátené knihy či CDčka (pekné novoročné predsavzatie je dať to do poriadku...).

Výbuchy hnevu

Narastá agresivita. Sú prípady, že vodič v hneve narazí do toho, kto ho obmedzil, alebo mu nedal prednosť v jazde. Zvykli sme si vulgárne nadávať, kričať na druhých v telefónoch, alebo na nich ukazovať prostredníky. Trasieme sa od hnevu, ako čerstvo vyliahnutý tučniačik, kým

ho nezakryje svojim telom mama. My sa toho chvenia zbavujeme náhlymi výbuchmi. Až vtedy sa nám ul'aví, keď svoj hnev preniesieme na druhého. Alebo do niečoho kopneme. Alebo niečo rozbijeme. Alebo aspoň tresneme dvermi. Sú ale i takí, čo sa hrdinsky premáhajú. Ženy to potom riešia plačom, muži infarktom. Obdivujeme indiánov, ako vedeli ovládať svoje city, hoci to nebola len vec cti, ale často i prežitia. My búšime päťami ako pomnutí do kávomatu, čo nám nevydal dvojkorunáčku.

Od myšlienok k činom

Všetko začína v myšlienkach a slovách. Kto nikdy nepovie svojmu spolužiakovi: „Ty si taký veľký...“, alebo „Chod' do ...“, tak mu ani nikdy nedá facku. Ak si my, kresťania, budeme dávať stále väčší pozor na jazyk, ak budeme považovať posmievanie sa, prezývanie a nadávanie komusi za veľmi zlú vec, je možné, že ani nikoho neudrieme. Keď už nebojujem s pokušením niekoho vulgárne pripodobniť k orgánom, ktoré dobrý Pán Boh dal človeku, aby sme z lásky rodičov aj vďaka ním prichádzali na tento svet, tak bojujem pri návale hnevu hneď s pokušením udrieť ho. To je rozdiel medzi slušným a neslušným človekom. Slušný bojuje s pokušením vulgárneho slova a neslušný s pokušením, či si udrie, alebo nie. Lebo nadávka pre neho už nie je žiadnou brzdou zlosti. Tento rozdiel však niekedy môže rozhodnúť o živote alebo smrti. Keď zlyhá slušný, padne škaredé slovo. Keď zlyhá neslušný, ktosi príde o zub.

Zlé slovo

V eskimáčtine je vraj vyjadrením vrcholného pobúrenia slovné spojenie „Ty si ale zlý človek.“ Nič ostrejšie nepoužívajú, lebo ich je málo a keď sa po mesiacoch v nehostinnej pustatine stretnú cudzí ľudia, veľmi tešia sa, že kohosi nového spoznali a sú nepredstaviteľne pohostinní. Bieli ľudia to potom prirodzene hneď pokazili. Úlohou nie je stavať do brán škôl detektory kovov, ale obnoviť bránu úst, aby z nich nevychádzalo, čo je bahnom temer každého ľudského srdca. Zlé slovo. Bojisko nesmie byť plocha našich zovretých pästí, ale štrbina privretých pier. Až sa front boja s hnevom a nezvládnuteľnou zlosťou znova vráti na vratkú sliznicu našich úst, pevne verím, že ubudne slz nad úplne zbytočne preliatou krvou.

Andrej Legutký

Deviatnik k Božskému Srdcu za obnovu viery a jednoty farnosti Vrbov

„O Božej láske vieme, že je všemohúca, že môže všetko urobiť, čo chce.“ To je jedna z myšlienok prvého dňa deväťdňovej pobožnosti k Božskému Srdcu. Je to aj dôvod prečo sme sa rozhodli zlomiť nejednotu vo farnosti práve modlitbou ročného nepretržitého deviatnika k Božskému Srdcu.

Jedna prosba...

Na dodržanie nepretržitého reťazca do konca roka nám chýba ešte niekoľko ohniviek reťazca. Chcem poprosiť tých, ktorý by boli ochotní sa zapojiť (je to možné, aj keď sa už raz zapojili), aby sa zapísali do poradovníka, ktorý bude k dispozícii na obvyklom mieste v našom farskom kostole.

Viditeľným znakom nepretržitého reťazca modlitieb je putovný obraz Božského Srdca, ktorý sa predáva vždy nasledujúcemu modliacemu sa spolu veriacemu. Každý sa modlí doma, v súkromí, podľa vlastného uváženia text z JKS alebo aj iný. Na pamiatku účasti v modlitbovom reťazci každý dostane spomienkový obrázok Božského Srdca.

V mesiaci júl a august budú v deviatniku pokračovať:

22. p. Mašlonková	275	6.7.2008
23. Mária Zummerová	128	15.7.2008
24. Anna Kellnerová	178	24.7.2008
25. Magdaléna Imrichová	283	2.8.2008
26. Anna Blaščáková, ml.	9	11.8.2008
27. Ľudmila Vanečková	276	20.8.2008
28. Mária Vanečková	99	29.8.2008
29. Gabriela Zummerová	175	7.9.2008

Ďakujem všetkým, ktorí sa doteraz pripojili k modlitbe a teším sa na jej ovocie.

Vaša JUDITA

Môj najvzácnejší deň

Každý deň – nemusí byť jarný, nemusí byť slnečný, nemusí byť výnimočný – je mojím najvzácnejším dňom. Lebo kto povedal, že musím byť? To, že sa zajtra prebudím, mi nezaručí ani najlepšia poisťovňa. Preto budem dnešok prežívať maximálne, akoby bol mojím jediným a budem sa tešiť z každej hodiny, každej minúty, z každej sekundy života. Tento deň je mojím najvzácnejším dňom.

Nie každý deň ide všetko tak, ako chcem. Ak ma aj stihne neúspech alebo nepríjemnosť, nikdy si nebudem líhať nahnevaný a s pocitom porážky. Nie je to stratený deň. Naučil som sa, ako to nerobiť. A možno ma dočasný neúspech alebo neočakávaný problém zachráni od veľkej tragédie. V taký deň, keď sa budem ukladať na spánok, vložím sa do rúk môjho najlákavejšieho Učiteľa. Poďakujem sa mu za deň a poprosím ho, nech sa splní moja túžba, ak je to Jeho vôľa.

Moje problémy tiež zasejem do Jeho rúk, ako roľník s dôverou seje zrno do čiernej zeme. Vie, že moje problémy, ako zrno, v pravý čas vyklíčia na dobrú úrodu. Moju dôveru a nádej nemôžem lepšie investovať. Práve preto, že nie ja, ale On je absolútnym pánom dna. A tento deň je mojím najvzácnejším dňom.

Budem vychutnávať každú minútu dneška. Dnešok je najzaujímavejší a najdôležitejší.

Dnes sa budem tešiť zo života a vzdávať zaň Bohu vd'aku.

Dnes sa budem tešiť zo slnka, lebo dnes ohrieva ľudí.

Dnes sa teším z dažďa, lebo dnes zavlažuje zem.

Dnes sa teším zo stebľa trávy, lebo zajtra môže vyschnúť.

Dnes sa teším z krásy kvetov, lebo zajtra môžu zvädnúť.

Dnes sa teším z piesne vtákov, lebo zajtra môžu odletieť.

Dnes sa teším láskavým slovám, lebo zajtra ich už nemusím počuť.

Dnes sa teším ľudom, lebo zajtra tu nemusia byť.

Dnes vychutnám dnešok, lebo dnešok je iba jeden.

Dnes sa teším z práce, učenia a školy, lebo mi pomáhajú stavať sa kvalitným človekom.

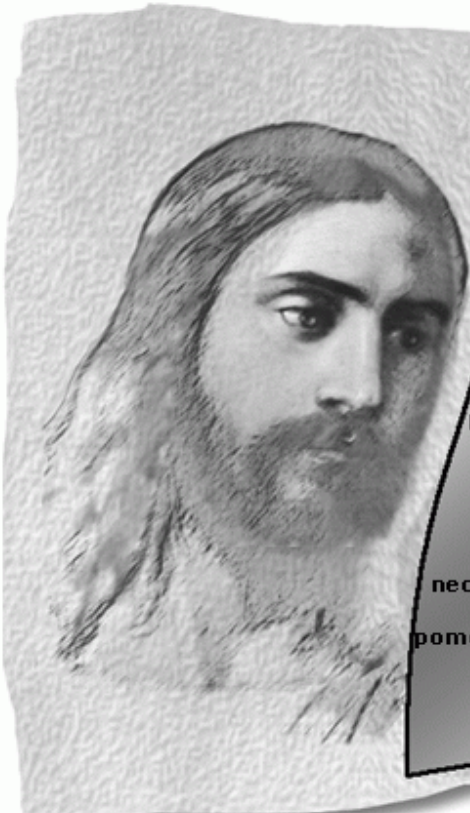
Tento deň urobím najlepším dňom vo svojom živote, lebo zajtra nemusí vôbec prísť.

A keď ráno uvidím znova svetlo, hneď sa poďakujem Stvoriteľovi, že mi doprial ďalší deň.

Každý deň je najvzácnejším dňom môjho života.

(n)

Prázdninové litánie

Ochráň ma
pred nezmyselnými
dňami nudy,
pred dňami bez modlitby
a bez myšlienok o tebe,
pred zbytočnými rečami,
pred skleslosťou, priemernosťou,
pred neovládaním sa
a ľahostajnosťou.
Prosím ťa, otvor mi oči pre všetko
dobré a krásne,
nech moje ústa nachádzajú
slová radosti,
nech sú moje ruky ochotné
dávať a pomáhať,
nech s bdelým duchom prijímam
pravdu,
pomôž mi, aby som svojím životom
zvestoval teba.

Dve zrkadlá

Raz si satan vymyslel hru, aby sa pobavil. Vynašiel diabolské zrkadlo, ktoré malo magickú moc. Všetko, čo bolo krásne a dobré, bolo v tom zrkadle úbohé a znetvorené, a čo bolo zlé a škaredé, v ňom bolo veľké a krásne do najmenšieho detailu.

Satan so svojim strašným zrkadlom chodil krížom – krážom po celom svete. Každý, kto sa doňho pozrel sa zhrozil. Všetko v ňom bolo znetvorené a obludné. Zloduchovi sa to veľmi páčilo. Čím boli veci odpornejšie, tým mal väčšiu radosť. Raz ho pohľad do zrkadla tak uchvátil, že sa poriadne rozrehotal. Zrkadlo mu vypadlo z ruky a rozbilo sa na milión kúskov.. Prudký víchor rozniesol kúsky skla do celého sveta. Niektoré črepinky, menšie ako zrnká piesku, vnikli mnohým ľuďom do očí. Títo ľudia začali vidieť všetko naopak. Všimli si len, čo bolo škaredé, a všade videli iba zlo. Z iných úlomkov sa začali vyrábať sklá do okuliarov. Ľudia, ktorí nosili takéto okuliare už nerozoznávali, čo je správne a mnohé veci nevedeli ani posúdiť. Nestretli ste sa náhodou s takými ľuďmi? Veľké kusy zrkadla sa začali používať ako okenné tabule. Úbožiaci, ktorí sa pozerali cez tieto okná, videli len antipatických susedov, ktorí si krátili čas vymýšľaním zla.

Keď Boh videl, čo sa stalo, zosmutnel. Rozhodol sa, že ľuďom pomôže. Povedal: „Pošlem na svet svojho Syna. Je to môj obraz, moje zrkadlo. Bude odzrkadľovať moju dobrotu, spravodlivosť a lásku. Ukáže človeka takého, akého som ho zamýšľal a chcel.“

Ježiš prišiel ako zrkadlo pre ľudí. Kto sa naň pozrel, znova objavil dobrotu a krásu a naučil sa odlišovať ich od egoizmu a lži, nespravodlivosti a pohrdania. Chorí nachádzali znova ochotu žiť a zúfalcí nádej. Ježiš tešil zarmútených a pomáhal ľuďom premáhať strach pred smrťou. Mnoho ľudí si zamilovalo Božie zrkadlo a vydalo sa za Ježišom. Cítili, že ich uchvátil. Niektorí však vzkypeli hnevom. Rozhodli sa rozbiť Božie zrkadlo. A tak Ježiša zabili. Ale čoskoro sa rozpútala nová víchrica: Svätý Duch. Zdvihol milióny úlomkov Božieho zrkadla a rozniesol ich po celom svete. Komu padla do očí, čo len malá črepinka tohto zrkadla, uvidel svet a ľudí tak, ako ich videl Ježiš.

(Bruno Ferrero: 40 príbehov z púšte)

Boh, prázdniny a ja

(pred)prázdninový test

1. Teším sa na prázdniny, lebo:

- a) konečne sa nebudem musieť učiť, budem len ležošit' (1b)
- b) je to čas, kedy môžem veľa zažiť a tiež sa mnohému naučiť (3b)
- c) „resetnem“ si hlavu a konečne sa začnem naplno venovať svojim záľubám (2b)

2. Moja modlitba cez prázdniny vyzerá:

- a) ako cez školský rok – ráno a večer sa pomodlím, snažím sa modliť vlastnými slovami a ďakovať Bohu za všetko, čo prežívam (3b)
- b) nijako- cez prázdniny sa nemodlím (1b)
- c) ako kedy – mám v hlave predsa toľko iných vecí, kto si má na to pamätať? (2b)

3. Si na dovolenke pri mori – slnko, voda, pohoda... Zrazu si spomenieš, že je nedeľa:

- a) to ťažko, cez prázdniny nevnímam rozdiel medzi bežným a sviatočným dnom (1b)
- b) spomeniem si, ale veď som v cudzine, kto by tu zháňal kostol? (2b)
- c) snažím sa u miestnych obyvateľov zistiť, kde je tu kostol a keď nestihnem sv. omšu, aspoň sa tam zájdem pomodliť. (3b)

4. V letnom tábore sa zoznámíš s perfektným chalanom (super dievčaťom), ktorý (á) je však neveriaci (a). Príde reč na otázky viery...

- a) zatajím, že som kresťan - katolík (1b)
- b) porozprávam mu (jej) o tom, kde chodím, spomeniem aj nášho skvelého pána farára (3b)
- c) zmením tému (2b)

5. Počas návštevy starých rodičov sa mi podarí vyvieť poriadny „trapas“. Keď na to dedko príde, asi ma nič dobré nečaká:

- a) nuž čo, úprimnosť nadovšetko. Pokúsim sa mu vysvetliť, že som to neurobil úmyselne. (3b)
- b) všemožne sa to snaží naští na môjho mladšieho súrodenca (1b)
- c) zamaskujem stopy, aby si dedko nič nevšimol (2b)

6. S tvojim najlepším kamarátom, s ktorým si strávil polovicu prázdnin sa pohádate. Je to zlé... Čo robiť?

- a) nechám ho pár dní, aby si nemyslel, že doliezam, ale keď sa začnem sám nudiť, tvárim sa, že sa nič nestalo (2b)
- b) kašlem naňho! On začal, nech ma príde odprosiť! (1b)
- c) Urobím všetko preto, aby sme sa čo najrýchlejšie zmierili. (3b)

7. Môj bežný prázdninový deň vyzerá:

- a) behám, plávam, bicyklujem sa, vždy sa snažím nájsť si nejakú zábavu, prípadne pomáhame mame, aby nemusela ťahať druhú smenu (3b)
- b) presedím ho skoro celý za PC a hrám hry, prípadne pozerám telku (1b)
- c) dosť sa nudím. Všetci kamoši sú preč. (2b)

Vyhodnotenie:

21- 18 bodov:

Prázdniny nie sú pre teba prázdne dni. Snažíš sa počas nich rásť a ani Boha si nezavrel do poslednej zásuvky svojho pracovného stola. Každý deň ti prináša radosť, lebo sa snažíš mať čisté srdce a byť úprimný. Máš veľa priateľov, lebo aj ty si dobrý priateľ. Len tak ďalej!

17 – 12 bodov:

Trošku viac snahy by ti neuškodilo! Premôž svoju lenivosť a dostaneš šancu urobiť tých 62 dní, ktoré si dostal najkrajšími a nezabudnuteľnými dňami. Buď citlivejší k ľuďom vo svojom okolí – sú pre teba darom, rovnako ako ty pre nich! A nezabudni – Božia starostlivosť o teba nemá prázdniny! Ani tvoj vzťah k nemu by ich nemal mať!

12 – 2 body:

Skús si otvoriť oči! Boh ti dáva krásny svet plný darov! Stačí byť vnímavý na jeho hlas a prázdniny nebudú len nezmyselná nuda a premárnený čas. Vyjdi zo svojej ulity a zistíš, že okolo teba sú ľudia, ktorých stojí za to spoznať, miesta, ktoré stojí za to navštíviť. Snaž sa byť viac sám sebou, nezabúdaj na Boha! Buď si istý, že on na teba nezabúda!

Křížovka

1.										
			2.							
			3.							
			4.							
				5.						
			6.							
				7.						
			8.							
				9.						
				10.						
				11.						
				12.						
13.										
				14.						
			15.							
				16.						
				17.						
				18.						
			19.							

Opravte príslovia z knihy prísloví:

8. Pery blázna zapletávajú sa do škriepky a jeho oči volajú (že by rád) buchnáty.

17. Základom poznávania je báseň pred Pánom, (len) blázni pohrdajú múdrosťou...

14. Takáto sudba každého, kto baží po riziku, (chamtivosť) ho pripravuje o život.

6. Syn môj, nezabudni moju náuku a tvoje srdce nech sa pridrižiava mojich príkazov, bo predlžia dni a roky života a prinesú ti hojnosť a šťastie.

4. Rozumný sluha vyšvihne sa nad syna naničhodného, s bratmi si podelí peniaze.

12. Kto si robí posmech z chudáka, rúha sa jeho Tvorcovi, kto sa raduje z nešťastia...

9. Pohár je na striebro a pec na zlato, srdcia však skúša Pán.

7. Radostné srdce slúži na zdravie, zronený duch však kosti vysúša.

Doplňte:

10. ...príčinlivého vždy k zisku, lež každého, kto by rád rýchlo nahonobil, k chudobe

16. Dvojaké závažie a miera dvojaká, obidvoje sa príkri ...

2. Kto kľaje svojho otca ako svoju ..., zhasne mu kahan v hustej tme.

19. ...tyrana žiada zlé, jeho blízny nenájde v jeho očiach zľutovanie.

5. Odmena poníženej bázne pred Pánom je ...česť a život.

11. Bláznovstvo väzí v srdci chlapčat'a, trestajúci ... ho však stadiaľ vyženie.

1. Zmútená ... a prameň skazený je spravodlivý človek, čo sa zakolíše pred bezbožníkom.

18. Ako ... v lete a dážď na žatvy, tak nepristane pochábl'ovi česť.

13. ... vietor nosí dážď a potmehúdsky jazyk nahnevanú tvár.

15. Zo svojho ...vyhnanému vtákovi podobá sa muž, ktorý svoju postać opúšťa.

3. Zúrivosť je ľúta a povodňou je ..., ale kto zmôže zúrivosť.

Na čo je dovolenka? – odpovedá Boh

„Boh sám náš učí, že je potrebné si odpočinúť,“ vyhlásil kapucín Raniero Cantalamessa, kazateľ Pápežského domu, v meditácii o hlbšom význame dovolenkového obdobia a zdôraznil: „*Pokoj je dar, ktorý je človeku daný, aby mohol niečo objavovať.*“

V interview pre Vatikánsky rozhlas kazateľ pripomenul, že „*vypnúť v dovolenkovom období znamená, aby sme si urobili prestávku a aj mnohé odložili nabok – všetko to, čo v našej každodennej činnosti často zvíři veľa prachu a bráni nám jasne spoznávať zmysel života.*“

Pripomenul správu o stvorení sveta v Knihe Genezis, kde sa okrem iného hovorí, že Boh na siedmy deň odpočíval a dodal: „*Prirodzene, že to nepotreboval, ale my potrebujeme túto lekciu, že je potrebné si oddýchnuť.*“ A pokračoval: „*Výrazy dovolenka či prázdniny sa týkajú latinského slova vacare a to znamená „zdržať sa normálnej činnosti, aby sme sa mohli sústrediť na niečo iné“.* Vyjadruje sa to aj v biblickom žalme: *Vacate et videte quia Dominus ego sum – Prestaňte už a uznajte, že ja som Boh (Ž 46,11).* Tak prázdniny slúžia v prvom rade na to, aby sme sa vzdali všetkej 'obvyklej' činnosti, aby sme si uvedomili najdôležitejšiu vec na svete a síce, že existuje Boh. Prázdniny sú úplným protikladom úniku, pretože nejde o útek pred niečím, ani o odpútanie sa. Ide o obnovenie dôverného a hlbokého vzťahu s koreňmi nášho bytia, ktorým je sám Boh.“

Páter Cantalamessa pripomenul, že latinské označenie „*feriae*“ sa dnes často stotožňuje s odpútaním sa, „*čo často môže znamenať aj frustráciu a hluk*“ a povedal: „*Pritom sa tým vlastne myslia dni, ktoré sú venované bohoslužbe.*“

Starí Rimania tieto slová chápali správne a príslušne ich využívali a žili. Ten istý význam vyjadruje ešte dnes liturgický jazyk, v ktorom sa používa výraz féria, teda deň, ktorý je zasvätený Pánovi.

V tejto súvislosti páter zdôraznil, že prázdniny predstavujú tie dni roka, „*v ktorých pozorovaním prírody a čítaním Božieho slova trochu vstúpime do seba a nanovo sa dotkneme podstaty života. To všetko neznamená, že počas dovolenky nemáme mať nijakú zábavu. Ale treba ju chápať ako dar, ako krátky čas, ktorý nesmieme nechať jednoducho uplynúť, ale ktorý máme oceniť v jeho plnej hodnote*“ (n)

Z pracovných aktivít

Z voľnočasových aktivít

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra**,
dňa **15.12.2006**, pod číslom **26/2006**

Zaregistrované na **Ministerstve kultúry SR** dňa **6.12.2006**,
pod číslom **RP 242/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dluhošová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **vlastná – júl 2008**

Počet výtlačkov: **150**